

„סתם ארטיסטים!“

לא פחות מעניין מהמיצעד של צה"ל היו האישים שחזו בו. על כימת הנכבדים בלט בלבשו ושיא בית-המשפט העליון, השופט **שמעון אגרנט**. גם החום הכבד ששרר בו אותו יום לא ניצח את חיבת ההופעה של ה"שופט". הוא לבש הליפה שחורה והזורה, וחבש מגבעת שחורה מתאימה. רק לפעמים הוסרה המגבעת מראשו. עלידי בנו, שישב לידו, על מנת לחסום את הרוח ולאפשר לשופט להצית את מיקטרותו. אדם אחר הידוע בלבשו הקפדני הוא שר-החוף **אבא אבן**. במהלך המיצעד ניבנע לחום, הסיר את מיקטרותו, אך נשאר בחולצה לבנה, כי שהוא עובד בעניבה כרת וכדין. אנושי מפי, המפורסמים בחלוציותם, הרגישו נוח יותר. שר השיכון, למשל, **מרדכי בני נוב**, לבש חולצה ללא מיקטרות. חבר מפלגתו, **ח"כ שמואל רוזן**, שהוא יו"ר ועדת השירותים של הכנסת, בלט במטרייתו הלבנה. פעם היא שימשה לו להגנה בפני השמש, ופעם כדי להישען עליה. בקרב הדיפלומטים בלט בהידורו השגריר הגרמני, **רוזף פאולס**, שלא הסתיר את התפעלותו מן המיצעד, ומדי פעם היה מסביר לרעייתו, תוך תנועות יד, את המתרחש. ● **ערב יום העצמאות** מהרה תמיד הודמנות העלאת זכרונות מימי תש"ח. **שייקה אופיר**, למשל, שהיה חבר להקת הצ'יבטרון, סיפר השבוע, כי ההופעות לפני הלוחמים יצרו אצל השחקנים הרגשה לא נעימה — הם פייטרים, ואילו אהנו סתם ארטיסטים. ● באחת מן ההופעות החליטו שייקה וחבריו להתנגב אל משאת לוחמים ולהשתתף בקרב. רק ברגע האחרון גילה אותם מפקד הפעולה, הרמטכ"ל הנכחי **יצחק רבין**, ופקד עליהם לרדת מן המשאת. לא עזרו שום תחנונים — הפיקור של צה"ל ראה בציבטרון כלי חינוך העלאת מוראלה ללוחמים. ● השחקן **שלמה ברישביץ**, שגם הוא היה איש הצ'יבטרון, הודה, כי לא פעם הסמיק מרוב בושה, כשבתום ה-

שגריר פאולס ואישתי במיצעד הדיפלומט המהודד

הופעות נאלץ ללכת לישון, בעוד שקהל הצופים יצא לקרב.

★ ★ ★

„היה שמח!“

יד הגורל התנכלה לה, לכתבת ידיעות אחרונות **רבורה נמיר**. ברגע שסיימה לכתוב כתבה, שקראה לנשים בישראל ל"הגביר את החיסכון ולשמור על הכסף, גילתה כי ארוקה, שזכיל כמה עשרות לירות ואת צ"ק המשכורת, נעלם. ● לכוהמה הירושלמית יש שיטות משלה, כיצד לחגוג במסיבת יום העצמאות. השנה, למשל, נערי כה המסיבה בביתו של כתב קול ישראל, **דודי ("היפה") בריינקוב**, ובשיאה היכו רבים ממשתתפיה את הצעיר **דודי בן שאול**. ● בדיסקוסט של **פרדריקה סגל**, חגגו את העצמאות רבים מעשרי המדינה, בני משפחות טוקאטי, יקובסון ומטלון, בעלת המקום, פרדי, הסתובבה בין החוגגים כשלגופה רק שימלה אחורית, ללא שום אביזר מטריי נוסף. ● בדיסקוסט אחר הופיעה השבוע השחקנית **ברכה נאמן** בחברת בן-זוג העונה לשם פונצי. היא הזמינה לעצמה מרטיני, ואת בן-זוגה, שהוא כלב מתולתל, כיכדה בפונצי. ● כשראה **אשר הירשברג**, קומיטר הסרט הישראלי, את העריכה הראשונה של הסרט פורטונה, התלהב ואמר: „גושל אותו לי פסטיבל הסרטים במוסקבה. זה סרט טוב! אלי כנה — לא כמו סאלח שבאתי.“ ● פורטונה עצמה, **אהיבה לורן**, לא תוכה כנראה לחוות בהצגת הבכורה, שתיערך בי פאריס. למרות כל בקשות החזייה שלה, היא עומדת בקרוב להתגייס לצה"ל. במאי הסרט **הנחם לורן**, הציעה לה להתחתן, כדי להשתחרר מן הצבא, אך היא דחתה את הצעה. ● עתה, כששלישית גשר הירוק עומדת לסיים את הופעותיה, החל **אריק אינשטיין** לעבוד על תוכנית-יחיד חדשה. „המקצבים סוערים“, הבטיח אריק, „היה שמח!“ ● העתונאית **רינה רבין**, שנודעה פעם בתואר „מלכת הביטניקים“, סיימה זה עתה את מלאכת תיקון אפה, ועם האף החדש והיפה היא יוצאת עתה לכבוש את אירופה. תחנה ראשונה: פאריס. ● היפהפיה התלאביבית **נורה ירון**, המבוקשת תדיר עלידי במאי סרטים, נלכדה לבסוף ברשתו של הבמאי **יצחק ("צפלי") ישורון**. היא תככב, כנראה, בסרטו ארבע ידיים נאהבה. ● בעל המסעדה **צבי רחבש**, זה שקרא למכוניתו שלום 2 וניסה לעבור את מעבר מנדלבאום בירושלים, כדי לשוחח עם המלך חוסיין על שלום בין ישראל למדינות ערב, הדביק השבוע על מכוניתו את תמונותיהם של **תיאודור ("בנימין זאב") הרצל** ו-**דויד בן-גוריון**, והבטיח כי בקרוב יגיע ללבנון. את מסלולו הוא שומר בינתיים בסוד. ● בהזדמנות אחרת ביטא את השקפת-עולמו במשפט אחד: „יסוד השלום בי מורח התיכון הוא השלום בכיורח התיכון.“ ● הפיסיקאי הירושלמי **פינחס אביב**, שהורה לאהרונה בלונדון לצרכי השתלמות, הגיע החודש לישראל לימים ספורים. כש נשאל למטרת בואו, השיב: „אני מאד אוהב לנסוע לחו"ל, אבל איך אפשר לנסוע לחו"ל מחו"ל? לכן אני נאלץ לבקר מפעם לפעם בארץ, ואז אני נוסע לחו"ל.“ ● אביב עצמו, בשותפות עם דן ("דנינוש") **הורו** **ביץ**, בנו של נגיד בנק ישראל, מהללים

בקרב

הערומים והאתים

לאחר שטום ג'ונס זכה להצלחה עולמית, באו עשרות מפיקים אל יוצרו, טוני ריי צ'ארדסון, וביקשו ממנו לביים למענם סרט דומה, שיביא להצלחה דומה. ריצ'ארדסון סירב, והודה שהוא אפילו מצטער על שעשה את הסרט הזה. הבטיחו לו הרבה מאוד כסף, ניסו לפתות אותו בהצעות מושכות, אך הוא לא התפתה. הוא רגיל לזה, וכמוהו רגילים לכך כל במאי העולם. המפיקים אוהבים לשים כסף על סרטים שכבר הצליחו, וכיחן שהדבר בלתי אפשרי, הם שמים את כספם על סרטים הדומים לאלה שהצליחו.

איש קופיץ לגובה. לפני שטוני ריי צ'ארדסון עשה את סום ג'ונס, הוא רצה לעשות סרט בשם בידותו של הרץ למר חקיס ארוכים. שום מפיק לא רצה להשקיע בו כסף. כל מי שקרא את התסריט, שאל אותו: „אבל איך אפשר לעשות סרט שלב על איש שרק כל הזמן?“ למרות הקשיים הוא השיג את הכסף ורצה את הסרט. הסרט הצליח, והמפיקים באו אליו בבקשות לסרטים דומים. ביקשו ממנו שיעשה סרט על איש שקופץ כל הזמן לגובה, או על איש שרוכב כל הזמן על אוטובוס. הוא סירב, ועשה את סום ג'ונס. כשהוא בא אל המפיקים בהצעה לעשות סרט על פי ספרו הסאטירי המצויין של אחלן ה, **The Loved One**, סירבו ה-מפיקים לשמוע על כך; הנושא נראה להם חריף מדי ומפחיד. ריצ'ארדסון עמל קשה, הצליח להשיג מפיק וכסף, ועשה שוב סרט שיכבוש כנראה את העולם.

הישיב, או אמריקה לאן, כפי שהסרט ייקרא בעברית, הוא תיאור מזעזע של אמי ריקה של ימינו.

הסופר, ובעקבותיו הבמאי, בחרו בשני מקומות מסוימים כדי לתאר את שיא הניחון והמיסחור של אמריקה — אולפני-הקולנוע ובתי-הקברות.

באולפני-הקולנוע תיארו השניים את שוק הענק למימכר אשליות, ובבתי-הקברות תיארו איך מוכרים לבני-האדם החיים. תמורת תשלום רב, את המת.

בתחתית הבריכה. בבית-קברות גדול ומפואר, הנקרא המישור הלוזש, צובעים ומפארים את המתים, מלבישים אותם בחליפות מפוארות, מכניסים אותם לארונות מרוויחים, שמים בתוך פיהם את המקטרת שאהבו לעשן, ומלבישים על פניהם את ה"הבעה שהיתה להם בחיים.

אחר כך קוברים אותם בהתאם למקצועם ולנטייתיהם בחיים. אם היו משוררים, קוברים אותם ליד פסל של הומירוס, אם היו בריטסי, קוברים אותם בחלקה הבריטית. אם היו ימאים, או חובבי סקי מים, קוברים אותם בתחתית בריכת-מים, וכן הלאה.

לעולם מוזר זה נכנס במקרה אנגלי צעיר, משורר, ומוצא שם את מאפדת בית-הקברות, שהיא היחידה המאמינה במוות כפי שיצרו סותרי הוליבורד, וכשיום אחד מגלה המאפי רת שבועלי העסק החליטו להמיר אותו בבית-זקנים למיליונרים, שהוא עסק מכניס יותר, היא מתאבדת. האנגלי הצעיר קובר אותה בחלל, במקום באדמה, וחוזר לאנגליה, כדי „לנשום קצת אוויר צח.“

סאטירה חריפה זאת, שבויימה בצורה מרשימה על-ידי טוני ריצ'ארדסון, מספלת, יחד עם המוות, גם בכל הוועות של החיים האמריקאים: בסיר הבשר האמריקאי, בי יחסים החברתיים האמריקאים, במוסדות ה-אמריקאים, בגברים האמריקאים, בנשים ה-אמריקאיות, במעמדות האמריקאים, ובעוד.

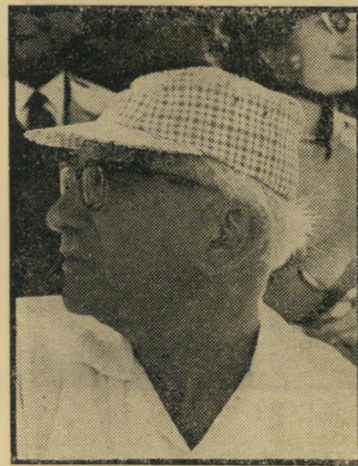
תבור האנגלי המסייר באמריקה בחר ריצ'ארדסון ברוברט מורס, שהוא אמריקאי. את שאר השחקנים מצא ריצ'ארדסון בשתי הארצות גם יחד. אם אנגליה סיפקה לו את סיר ג'ון גילגוד ואת רוברט מורלי, הרי אמריקה נתנה לו את רוד שטייגר, את מלכת היופי של בחורלי הילס, ואפילו את ג'יין מנספילד, שהוצאה מהסרט בזמן עריכתו.

את אולפני הקולנוע, הוא צילם במטרו גולדוויין מאייר, ואת בית-הקברות הוא צילם באחוותו המפוארת של בעליו של האמפייר סטייטס בילינג.

אורגיה בארונות-מתים. לישראל יגיע הסרט זמן לא רב לאחר סיום הסרטות. (המשך בעמוד 23)

ח"כ רוזן והמטרייה הגנה בפני השמש

השר בנמיר והמכוער חולצה ללא מיקטרות

בלונדון מלחמת תורמה בכתב דבר **חגי אשד**. הם מנסים לגייס שם את כל ה"מושבה הישראלית, כדי שתחרים את אשד, והכל בגלל ספרו על הפרשה, שהשמיץ את **פינחס לבון** והגן על בן-גוריון ואנשיו.

★ ★ ★

פסוקי השבוע

● **ראשי-הממשלה לוי אשכול**: „ישראל מעורה כיום בענייני המזרח-התיכון, כפי שלא היתה אי-פעם.“

● **„הרביצה“**, יומון המפד"ל: „גידוד לו המתמיד של החינוך הדתי מעיד שתישבי ישראל ברובם הולכים ופונים לעבר המ"סורת.“

● **ח"כ רפ"י שמעון פרם**, על מדיניות האטום: „מוינאי צריך לשקול את העניין לא לפי המחיר, אלא לפי הערך.“

● **דידי מנוסי**: „דו"ח מבקר המדינה הוא ביובזו כספי הציבור, לא פחות מכל הכיבוזים האחרים שהוא מתריע עליהם — איש לא יקרא אותו ולא יתחשב בו בין כה וכה.“

השופט אגרנט מדריק מקטרת — הליפה שחורה הדורה

— ובנו מחזיר את המגבעת מגבעת שחורה מתאימה